

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA FINANCE
FINANČNA UPRAVA REPUBLIKE SLOVENIJE

Šmartinska cesta 55, p.p. 631, 1001 Ljubljana

T: 01 478 38 00
F: 01 478 39 00
E: gfu.fu@gov.si
www.fu.gov.si

Promocija zdravja na delovnem mestu

Podrobnejši opis

1. izdaja, DECEMBER 2017

KAZALO

1.0 PROMOCIJA ZDRAVJA NA DELOVNEM MESTU KOT DAVČNO PRIZNAN ODHODEK PO ZDDPO-2	3
2.0 STROŠKI IZVAJANJA PROMOCIJE ZDRAVJA IN ODBTEK DDV	3
3.0 PROMOCIJA ZDRAVJA NA DELOVNEM MESTU Z VIDIKA DOHODNINE	4

1.0 PROMOCIJA ZDRAVJA NA DELOVNEM MESTU KOT DAVČNO PRIZNAN ODHODEK PO ZDDPO-2

Davčna obravnava odhodkov za promocijo zdravja je odvisna od presoje vsebine odhodkov v vsakem posameznem primeru. Pod pogojem, da so ukrepi promocije zdravja vključeni v izjavo o varnosti z oceno tveganja, se odhodki, nastali na tej osnovi, lahko obravnavajo kot davčno priznani odhodki ob upoštevanju omejitev iz 29. člena v povezavi z 12. členom ZDDPO-2. Odhodki delodajalca iz naslova izvajanja promocije zdravja, ki ne upoštevajo zgoraj navedenih omejitev, se ne štejejo za davčno priznane odhodke, razen v primeru stroškov za zagotavljanje bonitet in drugih izplačil v zvezi z zaposlitvijo, če so obdavčeni z dohodnino.

Pri ugotavljanju davčne osnove (dobička) po [Zakonu o davku od dohodkov pravnih oseb](#) se priznajo odhodki, ugotovljeni v izkazu poslovnega izida oziroma letnem poročilu, ki ustreza izkazu poslovnega izida, na podlagi zakona in v skladu z njim uvedenimi računovodskimi standardi, če ta zakon ne določa drugače, pri tem pa se po temeljnem davčnem načelu glede priznavanja odhodkov, ki je določeno v 29. členu ZDDPO-2, davčno priznajo odhodki, ki so potrebni za pridobitev prihodkov, ki so obdavčeni po tem zakonu. V skladu s tem načelom se za odhodke, ki niso potrebni za pridobitev prihodkov, štejejo odhodki, za katere glede na dejstva in okoliščine izhaja, da niso neposreden pogoj za opravljanje dejavnosti in niso posledica opravljanja dejavnosti, imajo značaj privatnosti oziroma niso skladni z običajno poslovno prakso.

Odhodki delodajalca nastali z ukrepi za izvajanja promocije zdravja na delovnem mestu, ki se ne izvajajo na delovnem mestu med delovnim časom in ne izhajajo iz zdravstvenih tveganj neposredno povezanih z opravljanjem dela, praviloma ne izpolnjujejo pogojev za priznanje po 29. členu ZDDPO-2, razen če je tak konkretni ukrep neposredno predpisan z zakonom.

V skladu s 3. točko prvega odstavka in 2. točko drugega odstavka 30. člena ZDDPO-2 se davčno ne priznajo stroški, ki se nanašajo na privatno življenje zaposlenih, razen stroškov za zagotavljanje bonitet in drugih izplačil v zvezi z zaposlitvijo, če so obdavčeni po zakonu, ki ureja dohodnino. V povezavi s tem je v tretjem odstavku 35. člena ZDDPO-2 določeno, da se kot druga izplačila v zvezi z zaposlitvijo štejejo tudi stroški bonitet, ki so obdavčeni po zakonu, ki ureja dohodnino. Stroški delodajalca, povezani s privatnim življenjem zaposlenih, ki na podlagi dejstev in okoliščin niso obdavčeni kot boniteta po 39. členu ZDoh-2, se tako davčno ne priznajo kot odhodki, če glede na dejstva in okoliščine primera izhaja, da ta izplačila po 29. členu ZDDPO-2 predstavljajo odhodke, ki niso potrebni za pridobitev prihodkov, ki so obdavčeni po ZDDPO-2.

2.0 STROŠKI IZVAJANJA PROMOCIJE ZDRAVJA IN ODBTEK DDV

Izpolnjevanje pogojev za odbitek DDV je odvisno od presoje vsebine stroškov v vsakem konkretnem primeru.

Davčni zavezanec nima pravice do odbitka DDV na podlagi računov za stroške, kot so na primer:

- pomoči pri kritju stroškov telesne vadbe zunaj delovnega časa, kot so članarine za športne klube ali središča za preživljanje prostega časa;
- organizacije športnih dogodkov v podjetju;
- tečajev sprostitve in zaupnega psihološkega svetovanja.

Ob izpolnjevanju pogojev za odbitek DDV po določbah ZDDV-1 pa ima davčni zavezanec pravico do odbitka DDV za stroške, kot so na primer:

- zagotavljanje koles za vožnjo na krajših razdaljah znotraj velikega delovnega območja;
- tečajev za pridobitev kompetenc za obvladovanje z delom povezanega stresa.

Davčni zavezanec ima v skladu s prvim odstavkom 63. člena [Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1](#) pravico, da od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbije DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri nabavah blaga oziroma storitev, če je to blago oziroma storitve uporabil oziroma jih bo uporabil za namene svojih obdavčenih transakcij.

Za blago in storitve, ki jih davčni zavezanec potrebuje tako za transakcije, pri katerih DDV lahko odbije v skladu s 63. členom tega zakona, kot za transakcije, pri katerih DDV ne sme odbiti, se na podlagi prvega odstavka 65. člena ZDDV-1 lahko odbije samo tak delež DDV, ki se pripiše prvim transakcijam. Ta delež se določi v skladu s tem členom za vse transakcije, ki jih opravi davčni zavezanec.

Za pravico do odbitka morajo pridobljeno blago in storitve imeti neposredno in takojšnjo povezavo z obdavčljivimi transakcijami, da pravica do odbitka DDV, ki jo nosijo to blago ali storitve, predvideva, da je strošek, ki je nastal pri njihovi pridobitvi, del stroškovnih komponent obdavčljivih transakcij. Zaradi tega mora tak strošek biti del stroškov izhodnih transakcij, ki uporabljajo pridobljeno blago in storitve.¹

Omejitev pravice do odbitka ZDDV-1 določa v 66. členu, ki je izjema od splošnega načela, da se DDV, plačan v zvezi z nakupom blaga oziroma storitev, ki se uporabijo za opravljanje obdavčene in določene oproščene dejavnosti, lahko odbije od davčne obveznosti. Namen te določbe je preprečiti zlorabe na tem področju, predvsem pa preprečiti, da bi se v končni porabi znašlo blago ali storitve, od katerih ne bi bil obračunan DDV. Prav tako je namen določbe izključiti iz pravice do odbitka DDV nekatere kategorije izdatkov, ki niso nujno neposredno povezani z dejavnostjo družbe ali za katere se ne more šteti, da so nastali izključno za poslovne namene, četudi so nastali pri poslovanju družbe.

Pravice do odbitka DDV ni mogoče uveljaviti za nakup blaga ali storitev, ki vključujejo elemente zasebne ali končne potrošnje, zato je izpolnjevanje pogojev za odbitek DDV odvisna od presoje vsebine stroškov v vsakem konkretnem primeru.

Omejitev pravice do odbitka DDV za nabave blaga oziroma storitev za prosti čas in rekreacijske dejavnosti izhaja tudi in druge točke [Smernice](#) 29. sestanka Komisije za DDV (v nadaljevanju smernica). Namen smernice je pomagati državam članicam pri usklajenem izvajanju in uporabi členov Direktive Sveta 2006/112/ES v nacionalni zakonodaji ter pomagati podjetjem s praktičnimi vidiki. Omenjena smernica je dostopna na naslednji spletni strani:

https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2022-04/guidelines-vat-committee-meetings_en.pdf.

Iz navedenega izhaja, da če davčni zavezanec stroškov izvajanja promocije zdravja neposredno ne zaračuna, prav tako ti stroški niso neposreden pogoj za opravljanje dejavnosti in niso za strogo poslovne namene, pravice do odbitka DDV od stroškov izvajanja promocije zdravja ni mogoče uveljaviti.

3.0 PROMOCIJA ZDRAVJA NA DELOVNEM MESTU Z VIDIKA DOHODNINE

Davčna obravnava promocije zdravja na delovnem mestu z vidika dohodnine je odvisna od dejstev in okoliščin posameznega primera. Zagotavljanje promocije zdravja na delovnem mestu se v posameznih primerih šteje za boniteto, kar je podrobno pojasnjeno v dokumentu bonitete, v točki 4.2 obravnava stroškov povezanih z rekreacijo zaposlenih pa v točki 4.2.1. [Bonitete](#)

¹Povzeto po sodbi Evropskega sodišča C-408/98 (Abbey National).